

De Sneeuw klok luidt

Ziet ge wel dat witte klokje
Aan een steeltje, groen en fijn
In het zuiden-windje beng'len,
Bij den eersten zonneshijn?
Wij zien enkel 't klokje wieg'len,
Maar de bloempjes in den grond,
Waar ze heel den winter sliepen,
Hooren 't luiden wel, in 't rond.

Vroolijk wekken zij elkander:
„Kom, de winterslaap is uit!
Hoor je wel de sneeuw klok luiden
Met haar vriend'lijk, zacht geluid?”
't Madeliefje is de eerste,
„Veldviooltje, crocus, kom!”
Al de luie bloemen-zusjes
Roept ze wakker, van rondom.

Slaaprig komen zij naar boven,
Met de knopjes nog half dicht;
Och, ze kunnen nog niet kijken
In dat held're lentelicht.
't Zonnetje kust klaar hen wakker,
Doet de knopjes opengaan,
En de kleurge bloemen-oogjes
Kijken ons nu vroolijk aan.

Ook een bij, die zat te soezen,
Slaaprig, bij een dorren struik,
Wrijft zich d'oogen, en zegt geeuwend:
„'t Is of ik al honing ruik!”
Vroolijk brengt zij haar vriendinnen
Zoemend d'eersten lentegroet;
En zij presenteeren vriend'lijk
Haar wat honing, versch en zoet.

Een klein vogeltje, dat hong'rig
Scharrelde den winter door,
Rekt de vlerkjes en al 't tjilpend
Wekt het heel het vooglenkoor.
Allen gaan zij zingen, springen,
't Is een drukte van belang,
Zoo als je geen keertje hoorde,
Heel den kouden winter lang.

En een bleek en zwak klein meisje,
Dat bij kou niet buiten mag,
Komt ook in den tuin eens kijken,
Op zoo'n mooien lentedag.
Blij bekijkt het al de bloempjes,
Dribbelt vroolijk in het rond.
't Warm en koest'rend zonnestraaltje
Maakt haar wangen rood en rond.

Hé, wat heerlijk toch, die lente,
Kleur en geur en zonneschijn,
Vooglenlied en kindervreugde!
Kon 't maar altijd lente zijn!

V.

JAC. d. L.

